

жати-жъмешн, има имене). 10) Зъбната д са смѣтчава съ дж, а не само въ ж, и т въ щ или въ шт, а не въ ч (напр. родз-рождастко, раждати, свѣтъз-свѣща). 11) Съгласната буква въ винителниятъ падѣжъ предъ е са измѣнява въ ч, а з въ ж (отъць-отъче, князь-княже). 12) Гъркланните г, к и х въ склоненията и въ спрѣженията предъ и и ѣ са преобразяватъ на з, ц и с, а предъ е — на ж, ч и ш (ароугъ-ароуже, ароузи, ароузѣхъ; мож-можешн, помози, неможѣте; вѣжъ-вѣже, вѣжи, вѣжѣ; текъ-течешн, тежи, тежѣте; доухъ-доуше, доуси, доусѣхъ). Освѣщъ това, въ склоненията на прилагателните буквата к предъ и и ѣ, освѣщъ своятъ обиченъ преходъ въ ц, са измѣнява още и на т (напр. чловѣчѣстн, оумзиса въ кжпѣли слоуамстѣ). 13) Предлозите кезъ, изъ и възъ, — когато са присъединяватъ съ другите думи, — губатъ своятъ з, а поѣкогажъ, предъ с и ц, и буквата з (ичистити нам. изчистити, ицѣлитн нам. изцѣлитн, възвати нам. възззвати, вемжртнѣ нам. кезсмжртнѣ).

ПРАВОПИСАНИЕТО НА СТАРОВРЕМЕННИТЕ ПАМѢТНИЦИ.

Правописанието на старите славянски памѣтници може да са раздѣли на българско, русско и сърбско.

I. Българското правописание са отличава отъ другите двѣ най-много съ слѣдующите особености: 1) Юсовете, като носови звукове, са